

JAN HLUBEK

POUŤ

Pouť

Copyright © Jan Hlubek, 2024

Obálka © Rosana Zvelebilová, 2024

Vydalo nakladatelství © Canc

pod značkou **Rýče**, 2024

ISBN 978-80-88623-10-6

OBSAH

ÚVOD.....	5
1.....	8
2.....	12
3.....	14
4.....	16
5.....	22
6.....	24
7.....	32
8.....	38
9.....	42
10.....	44
11.....	48
12.....	54
13.....	56
14.....	64
15.....	68
16.....	72
17.....	78
18.....	82
19.....	90
20.....	100

21.....	120
22.....	126
23.....	134
24.....	154
25.....	166
26.....	172
27.....	182
28.....	192
29.....	200
30.....	206
31.....	218
Pár slov o autorovi.....	223

ÚVOD

Vzpomínám si na tu nostalgickou chvíli, kdy jsem poprvé spatřil dřevěný hrací kolotoč. Byla to překrásná hračka; po svém natažení začala hrát sladkou melodii, příjemnou a uklidňující. Mne také uklidňovala. Vždyť šlo o ukolébavku. A možná právě proto se tahle roztomilá hračka s barevnou stříškou a malovanými koníky těší tak výrazné oblibě po mnoho generací. Oblíbili si ji naše babičky a dědečkové, naše maminky a tatínkové, a kdo má slabost pro staré věci, jako já, ten se vlnou půvabné tradice nechá unést jakbysmet. Onen hrací stroječek měl moc přimět vás nejen usnout, nýbrž přímo vstoupit do jakési jiné, snové dimenze. Do říše kouzel a tajemna. A já pokaždé uvažoval, kam ta cesta, kterou mne unáší, vede. Co bude na druhém konci

mé výpravy, co bude za zavřenými dveřmi. A jelikož jsem patřil ke zvědavým človíčkům, což mi vydrželo až dosud, nechal jsem svou představivost pracovat naplno. V mé hlavě se rodily nejrůznější světy plné barev, zábavy, kouzelníků a víl, starých knih a soviček, co přilétají na okenní parapety.

Ale co vám to povídám. Vždyť vy si vytvoříte světy vlastní. Je to snadné. Pořídte si svůj hrací kolotoč a dovolte mu, aby vás očaroval. Procházejte se krajinami a vznášejte se v povětří, nesvázaní ničím, volní jako ptáci. Ovšem pozor na to, jaký kolotoč si kupujete. Některé mohou přinášet zlo a utrpení... Tohle je příběh jednoho z nich.

S láskou a úctou ke všem, kamarádi.

— hluback —

1.

„Pooojď, pojd' si hrrrát! Bude to legrrrace, bude ssse ti to líííbit.“

Ten hlas zněl tak sladce, tak naléhavě, až to bylo neskutečné.

„Patrrriku! Chaachachachááá! Úúú! Podívej, řetízkový kolotoč! Cukrová vata, malinovka!“

Tak povzbudivé povykování. To-lik okouzlující, jako když vrní kocour a chce říct: „Pohlad' mě, podrbej mě!“

Patrik byl již několikrát na pouti, stejně jako v cirkusu, ale ještě nikdy neslyšel tak úchvatný tón hlasu, jako měl tenhle cirkusák. Nebo to byl klaun? Nebo kolotočář?

Patrik mu vlastně neviděl do obličeje, nevěděl, jak vypadá, ale věřil, že je určitě nádherný, legrační, barevný... možná s bláznivým účesem, kostkovaným sakem a obrovskými botami. Netušil, kdo na něj mluví,

ale šel dál, za tím hlasem, který ho zval do ráje. Do říše nekonečné zábavy a smíchu.

„Rrrrač tudy, Patrrriku...“, ševelil onen neznámý hlas a pobízel Patrika, aby se neloudal.

V nose jej již šimrala sladká vůně vaty a popcornu. Pouť se blížila. V té pusté krajině, kterou dusila mlha, již z dálky čnělo obrovské ruské kolo, hodně staré a omšelé. A ze zpustlé země trčela oprýskaná cedule „pouť“.

„Pooojd! Úúúchachááá!“

Hrála tu hudba. Uklidňující, a přesto veselá. Vše zde dýchalo staromódní atmosférou. Patrik se zasnul a nasál všudypřítomnou nostalgii.

Obrysy atrakcí se rozplývaly, jako by to všechno byl jen prelud. Jako by...

Páni – velká lízátka, housenková dráha, střelnice, ...

„Kam půjdeme první?“ zeptal se Patrik svého tajemného průvodce.

„Kam jen budeš chtít, Patrrriku!
Dáš si malinovku?“

Patrik chtěl.

Ve vzduchu skotačila záplava barevných balónků; na provázcích jich tu vlála celá armáda – červené, žluté, zelené, modré i růžové. Některé už měly velmi málo vzduchu a jen stěží se držely v povětří. Jiné pro změnu zplihle visely na šňůrce, úplně uvadlé.

„Ne, nééé, Patrrriku, na co to koukáš? Všecíčko je super... O-lááá! Jsi ctěný host, ty kluku ušatá. Hahahááá!“

Patrik si zmateně prohlížel očividně opuštěné atrakce a nechápavě zjišťoval, jak tu všechno nemilosrdně pohlcuje rez, mech a špína a jak kdysi ostré barvy spaluje slunce, takže již ztratily většinu ze své křiklavosti.

Na bláznivě pomalovaném stolečku stál velký kelímek malinovky.

„Dej si!“ pobízel chlapce hlas.

Patrik se necítil tak dobře jako

před chvílí, ale doufal, že chladivý doušek limonády mu zlepší náladu.

Usrkl si z kelímku a zarazil se. Takovou malinovku ještě nikdy nepil. Vůbec nebyla vychlazená, zato šíleně hustá. Pokud to byl ovšem sirup, proč není sladký?!

Najednou si uvědomil odpornou chuť železa, jež se mu rozlévala na jazyku. Takhle nechutná nic jiného než –

KREV!

Zděšeně vyplivl červenou tekutinu.

„Kde to jsem?!“ zaječel zoufale.

„Chachachachááá!“ Jízlivý hlas se smál, až to přecházelo v ryk sílence.

„Kde to jsem?!“ dožadoval se Patrik a roztěkaným pohledem sledoval, jak se kolem atrakcí plíží stíny, které mu pomalu odřízly cestu ven. Jen ten hlas se pořád smál a smál... Čím dál víc; rvalo to uši, ale nebylo úniku.